

CASA LUI DUMNEZEU în lumina Scripturii

Edward Dennet

1. Cortul în pustiu

Cu voia lui Dumnezeu, ne propunem să urmărim în câteva texte din Cuvântul lui Dumnezeu aspecte legate de Casa lui Dumnezeu. Acest lucru nu este dificil dacă supunem gândurile noastre Scripturii, iar speranța noastră este că unii creștini vor fi ajutați să înțeleagă mai bine subiectul, prezentat sub călăuzirea Duhului Sfânt.

Este evident pentru orice cititor al Bibliei că Dumnezeu nu a locuit în nici un fel pe pământ înainte de salvarea lui Israel din Egipt. El l-a vizitat pe Adam în rai și S-a plimbat prin grădina în răcoarea zilei (Geneza 3.8); S-a arătat lui Avraam, Isaac și Iacov și a vorbit liber cu ei. Într-o manieră asemănătoare, S-a arătat lui Moise în pustiu, la muntele lui Dumnezeu, când l-a împuternicit să se întoarcă în Egipt ca salvator al poporului Său. Poți cerceta Cuvântul oricât de atent și nu vei găsi până aici nici un indiciu despre o locuire a lui Dumnezeu pe pământ. Dar, după izbăvirea din Egipt, Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Vorbește copiilor lui Israel: «Să-mi aducă un dar; să-l primiți pentru Mine de la orice om care-l va da cu tragere de inimă. Să-Mi facă un locaș sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor»” (Exod 25.2, 8).

Gândul locuirii în mijlocul poporului Său a venit pentru prima dată de la Dumnezeu Însuși. Și acesta este în armonie cu planurile Sale de răscumpărare prin har. Citim că Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, „ne-a ales în El înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, în dragoste” (Efeseni 1.4). În trecut, Dumnezeu a locuit în perfecțiunea propriei Lui fericiți; dar, în plinătatea harului și a dragostei Sale, a dorit să fie înconjurat de un popor răscumpărat, pentru propria Lui bucurie și pentru gloria Fiului Său preaiubit - un popor care să-și găsească plăcerea în prezența Aceluia care l-a răscumpărat cu prețul infinit al morții singurului Său Fiu preaiubit. Acest gând a fost declarat în Eden, odată cu eșecul lui Adam ca om responsabil (Geneza 3.15). În urma păcatului lui Adam și a judecății, Dumnezeu Îl prezintă pe Omul gândurilor Sale, Acela în care și prin care vor fi împlinite toate planurile inimii Sale, prin răscumpărarea aceluia care vor fi asemenea chipului Fiului Său, astfel ca El să fie întâiul născut dintre mai mulți frați (Romani 8.29-30). Treptat, planurile lui Dumnezeu au fost dezvăluite, prin modele și umbre, în căile Lui cu Abel, Enoh, Noe și cu patriarhii și, în cele din urmă, prin eliberarea din Egipt a copiilor lui Israel, pe baza stropirii cu sângele mielului pascal - o eliberare de sub puterea și pretențiile lui satan, ca și de moarte și judecată, așa cum arată trecerea lor prin Marea Roșie. De acum ei vor fi un popor răscumpărat. Domnul va deveni puterea, cântarea și salvarea lor. În îndurarea Sa, El l-a condus prin pustiu pe poporul pe care l-a răscumpărat; l-a călăuzit prin puterea Sa până la lăcașul Lui cel sfânt (Exod 15).

Având acum un popor ales și răscumpărat pentru Sine Însuși, Domnul anunță dorința Lui de a veni și de a locui printre ei. Iar așezarea lăcașului Lui în mijlocul lui Israel, care confirmă întregul adevăr al răscumpărării, va fi totodată o umbră a împlinirii tuturor planurilor Sale de har în veșnicie; astfel tabăra din pustiu nu era decât o anticipare a momentului când, după apariția noului cer și a noului pământ, cortul lui Dumnezeu (orașul sfânt, noul Ierusalim, Biserica, soția Mielului pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei) va fi cu oamenii și El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei, El, Dumnezeul lor (Apocalipsa 21). Ridicarea cortului în pustiu a fost răspunsul la porunca Domnului dată lui Moise. Poporul s-a oferit de bunăvoie; pentru că Domnul le-a mișcat inimile, și cortul a fost făcut în toate detaliile după modelul arătat lui Moise pe munte, exact așa cum îi poruncise Domnul (Exod 40).

Două lucruri trebuie avute în vedere în mod special:

1. TERENUL pe care Dumnezeu va așeza lăcașul Său în mijlocul poporului Său. Acesta reiese foarte clar din Exod 29. După indicațiile date pentru realizarea acelor vase și obiecte sfinte, care simbolizează manifestarea lui Dumnezeu și după sfințirea preoților care aveau să slujească lui Dumnezeu, în numele poporului și înaintea indicațiilor date pentru vasele de apropiere - vase necesare pentru apropierea de Dumnezeu - există o pauză, o paranteză. Și aceasta cuprinde indicații privind arderea necurmată. Astfel se adaugă: „Cortul va fi sfințit de slava Mea. Voi sfinți cortul întâlnirii și altarul; voi sfinți pe Aaron și pe fiii lui, ca să fie în slujba Mea ca preoți. Și Eu voi locui în mijlocul copiilor lui Israel și voi fi Dumnezeul lor. Ei vor cunoaște că Eu sunt Domnul Dumnezeu lor, care i-am scos din țara Egiptului, ca să locuiesc în mijlocul lor: «Eu sunt Domnul, Dumnezeul lor»” (versetele 43-46).

Această expunere arată în modul cel mai clar trei lucruri:

Primul, că ceea ce Îi oferea lui Dumnezeu posibilitatea să locuiască cu poporul Său era continua înălțare a parfumului lui Hristos ca ardere-de-tot. Copiii lui Israel au fost răscumpărați, iar acum, în baza jertfei necurmate, ei stăteau înaintea lui Dumnezeu, prin acceptarea deplină a lui Hristos. De aceea Dumnezeu putea să locuiască în mijlocul lor.

Al doilea, ca o consecință, cortul era sfințit de gloria lui Dumnezeu - cortul, altarul și preoții erau îndreptățiți în aceeași măsură, pe baza aceleiași jertfe și puși deoparte pentru Dumnezeu, după cum li se arătase. Toate cerințele gloriei Sale fiind acum împlinite, această glorie devenea din acel moment standardul pentru orice era închinat în slujba Sa.

Al treilea, poporul trebuia să-L cunoască pe Acela care locuia în mijlocul lor ca pe Cel care i-a scos din Egipt, ca pe Dumnezeul răscumpărării lor. Dacă aceste trei adevăruri sunt înțelese, atunci tot adevărul privitor la locuirea lui Dumnezeu pe pământ, în orice epocă sau dispensațiune, va fi înțeles. Se va vedea apoi că acest adevăr este o consecință a răscumpărării, care se bazează pe eficacitatea morții Domnului Isus și pe ceea ce este Dumnezeu cel revelat.

2. OCUPAREA CORTULUI. În momentul terminării lui, Moise „a isprăvit lucrarea” și de opt ori se menționează că totul a fost făcut așa cum îi poruncise Domnul. Aprobarea lui Dumnezeu s-a exprimat atunci în alt mod; odată cu afirmația că Moise a isprăvit lucrarea, se adaugă: „Atunci norul a acoperit cortul întâlnirii și slava Domnului a umplut cortul. Moise nu putea să intre în cortul întâlnirii, pentru că norul stătea deasupra lui și slava Domnului umplea cortul” (Exod 40.34-35). Dumnezeu a intrat astfel în posesia casei care a fost construită după Cuvântul Său și de atunci locuiește în mijlocul poporului Său și este cunoscut ca Cel care stă între heruvimi (1 Samuel 4.4; Psalmul 80.1), respectiv între heruvimii umbrind scaunul îndurării. Scaunul îndurării era tronul Său, pe care stătea și de unde Își conducea poporul și acorda îndurare după eficacitatea tămâierii și a sângelui jertfelor care erau aduse înaintea Sa în ziua cea mare a ispășirii (Levitic 16).

Trebuie observat în mod special că, în pustiu, cortul forma casa lui Dumnezeu și nu credincioșii lui Israel. A pierde din vedere această deosebire ar însemna să confundăm învățătura legată de tabăra lui Israel cu cea arătată în Apocalipsa 21. Poporul, ca urmare, nu avea voie să intre în cort; Dumnezeu Se întâlnea cu ei la intrare (Exod 29.42-44). Singur Moise avea acces oricând la scaunul îndurării (marele preot numai o dată pe an) și aceasta datorită poziției lui de mijlocitor, fiind astfel un simbol al lui Hristos (Exod 25.22). Este deosebit de important să reținem aceste deosebiri.

În același timp, este momentul să remarcăm că tot poporul - cu familiile lor, toți cei care erau pe terenul răscumpărării - erau grupați în jurul cortului. Dumnezeu era în mijlocul lor și tot poporul a fost adus într-o relație cunoscută cu El ca Răscumpărător al lor; toți se puteau bucura în mod egal de privilegiile preoției instituite în folosul lor și toți se puteau apropia de altarul de aramă în felul rânduit și cu jertfele rânduite. Era singurul loc de pe pământ unde Domnul avea Templul Său; și, dacă ne amintim de tot ce implică aceasta, putem înțelege puțin din acest loc de binecuvântare în care au fost aduși copiii lui Israel. Dacă ei înșiși l-au recunoscut și s-au bucurat de el este de la sine înțeles. Existau suflete încăpățănate și necredincioase printre ei; cu toate

acestea, caracterul locului a rămas neschimbat. Dumnezeu era în mijlocul lor și, în contul acestui fapt, din cauza a ceea ce era El în Sine Însuși și din cauză că a deschis o cale nouă prin propria Lui prezență, tabăra lui Israel era un loc așa de binecuvântat cum nu mai exista altul pe fața pământului. De aceea, cei care locuiau împrejurul cortului nu erau lipsiți de nici un privilegiu important.

Dar, dacă pe de o parte era un loc al binecuvântării, în mod sigur, pe de altă parte, era și un loc al responsabilității. „Domnul a vorbit lui Moise și a zis: «Poruncește copiilor lui Israel să izgonească din tabără pe orice lepros și pe oricine are o lepădare de sămânță sau este întinat prin atingerea de un mort. Fie bărbați, fie femei, să-i scoateți afară din tabără; să-i scoateți afară, ca să nu spurce tabăra în mijlocul căreia Îmi am Eu locuința»” (Numeri 5.1-3). Și din nou: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru; voi să vă sfințiți și fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt” (Levitic 11.44). Într-un cuvânt, sfințenia, după natura Aceluia care locuia în mijlocul lor, era obligatorie pentru fiecare israelit care locuia în preajma cortului. Dumnezeu era standardul de sfințenie pentru întreaga tabără (1 Ioan 2.6), pentru fiecare individ care făcea parte din ea, indiferent de starea lui. Fiind numărat în poporul lui Dumnezeu, era adus deci într-un loc de binecuvântare și de responsabilitate.

Nu ne propunem să detaliem semnificația caracteristică templului din mijlocul lui Israel. Va fi suficient să accentuăm că, întrucât ideea primară a fost locuința lui Dumnezeu, fiecare parte a ei, împreună cu toate vasele și obiectele ei sfinte, era plină cu ceva din ființa și gloria lui Dumnezeu, așa cum, mai târziu, acestea vor fi oglindite în Hristos. Aceasta are două cauze: prima, că este un model arătat lui Moise pe munte și astfel o revelație a imaginilor cerești; și a doua, că vorbește prin fiecare parte a ei - scânduri, perdele, ornamente, covoare și vase - de gloriile lui Hristos, deoarece El Însuși, mai târziu, va lua locul templului lui Dumnezeu (Ioan 2.19-21). Cu cât sunt mai bine înțelese gândurile lui Dumnezeu privind locuința Sa în mijlocul lui Israel, cu atât mai bine va fi înțeles caracterul Bisericii ca o Casă a lui Dumnezeu.

2. Templul lui Solomon

Cortul, care a fost casa lui Dumnezeu în pustiu, împreună cu obiectele sale sfinte, a fost dus de copiii lui Israel în Canaan și așezat la Silo (Iosua 18.1). Acesta era locul unde copiii lui Israel se suiau în fiecare an cu jertfele lor (1 Samuel 1.3), loc numit și „cortul întâlnirii” (1 Samuel 2.22), „templul Domnului” sau „casa Domnului” (1 Samuel 3.3, 15). Aceste ultime nume prevesteau casa care urma să fie construită în Ierusalim. Cât timp copiii lui Israel au fost călători prin pustiu și au locuit în corturi, Dumnezeu Însuși a locuit într-un cort (2 Samuel 7.6), adaptându-Se la condiția poporului Său, așa cum a făcut întotdeauna, în marea Sa îndurare; dar, când El Și-a stabilit Alesul Său în gloria împărăției, a fost ridicată o casă - „extrem de măreață” - care, într-o oarecare măsură, era expresia măreției Sale; și El a binevoit să facă din ea locuința Lui în mijlocul lui Israel (2 Cronici 2.4-6).

Nu ne propunem acum să ne îndreptăm atenția către diferențele dintre cort și templu, ci, mai degrabă, dorim să subliniem asemănarea lor în ceea ce privește originea și obiectul. Ca și în cazul cortului, planul a fost comunicat de către divinitate. David a fost acela care a avut onoarea să devină deținătorul acestui proiect; și, întrucât lui nu i s-a permis să construiască templul, după dorința inimii lui, el a transmis acest proiect lui Solomon. „David a dat fiului său Solomon modelul prispei și al clădirilor, al vistieriei, al camerelor de sus, al camerelor dinăuntru și al camerei pentru scaunul îndurării. I-a dat planul a tot ceea ce avea în minte cu privire la curțile Casei Domnului și la toate camerele de jur împrejur pentru vistieriile Casei lui Dumnezeu” (1 Cronici 28.11-12). Tot ce a făcut Solomon cu privire la lucrarea pe care a fost chemat s-o facă era în concordanță cu indicațiile pe care le-a primit. Chiar și locul a fost indicat de divinitate, ca și proiectul și modul de construire (1 Împărați 6.38; 2 Cronici 3.3). Deși încredințată mâinilor

omenești spre ridicare, construcția era divină, deoarece gândurile și concepțiile omenești nu trebuiau să se impună în lucrurile lui Dumnezeu.

Legătura dintre cort și templu, amândouă fiind în aceeași măsură locuința lui Dumnezeu, poate fi văzută în două moduri. Când Solomon a terminat casa, a adunat pe bătrânii lui Israel și pe toate căpeteniile semințiilor, pe capii familiilor copiilor lui Israel; și citim la 2 Cronici 5.3: „Toți bărbații lui Israel s-au adunat la împărat pentru sărbătoarea din luna a șaptea” (adică pentru sărbătoarea trâmbițelor, o imagine a restaurării lui Israel în ultimele zile - Numeri 29.1). „Când au ajuns toți bătrânii lui Israel, leviții au ridicat chivotul. Au adus chivotul, cortul întâlnirii și toate uneltele sfinte care erau în cort; preoții și leviții le-au dus”. Apoi, după ce au sacrificat multe oi și mulți viței, „preoții au dus chivotul legământului Domnului la locul lui, în sfântul locaș al casei, în locul preasfânt, sub aripile heruvimilor” (2 Cronici 5.1-7). Chivotul dădea caracterul casei Lui, deoarece era tronul lui Dumnezeu în mijlocul lui Israel, de unde El își conducea poporul pe baza legii Sale sfinte, așa cum rezultă din afirmația că „în chivot nu erau decât cele două table pe care le pusese acolo Moise, în Horeb, când a făcut Domnul legământ cu copiii lui Israel, la ieșirea lor din Egipt” (2 Cronici 5.10).

În al doilea rând, Domnul a confirmat lucrarea slujitorilor Săi prin luarea în posesie a noii case, așa cum a făcut și prima oară cu cortul, „în clipa când au ieșit preoții din Locul Sfânt - căci toți preoții de față se sfințiseră fără să mai țină șirul cetelor și toți leviții care erau cântăreți, Asaf, Heman, Iedutun, fiii și frații lor, îmbrăcați în in subțire, stăteau la răsăritul altarului cu chimvale, alăute și arfe și aveau cu ei o sută douăzeci de preoți care sunau din trâmbițe - și când cei care sunau din trâmbițe și cei care cântau, unindu-se într-un glas ca să-L mărească și să-L laude pe Domnul, au sunat din trâmbițe, din chimvale și din celelalte instrumente și au mărit pe Domnul prin aceste cuvinte: «Căci este bun, căci îndurarea Lui ține în veci!». În clipa aceea casa, și anume Casa Domnului, s-a umplut cu un nor. Preoții n-au putut să mai stea acolo ca să facă slujba, din pricina norului; căci slava Domnului umpluse Casa lui Dumnezeu” (2 Cronici 5.11-14). Urmărind mai departe această descriere, îl vedem pe Solomon expunând circumstanțele prin care a devenit un instrument al divinității pentru construirea unei case și a unui loc unde va locui Domnul „în veci”; apoi a îngenuncheat pe o treaptă de aramă (pe care o pregătise) în fața întregii adunări a lui Israel, a întins mâinile spre cer și s-a rugat cu respect în fața casei pe care o construise, încheind cu cuvintele citate din Psalmul 132: „Acum, Doamne Dumnezeule, scoală-Te, vino la locul Tău de odihnă, Tu și chivotul măreției Tale. Preoții Tăi, Doamne Dumnezeule, să fie îmbrăcați cu mântuire și preaiubiții Tăi să se bucure de fericire! Doamne Dumnezeule, nu îndepărta pe unsul Tău, adu-ți aminte de bunătățile făgăduite robului Tău David!” Mai departe citim: „Când și-a isprăvit Solomon rugăciunea, s-a coborât foc din cer și a mistuit arderea-de-tot și jertfele, și slava Domnului a umplut casa. Preoții nu puteau să intre în Casa Domnului, căci slava Domnului umplea Casa Domnului” (2 Cronici 6.41-42; 7.1-2).

În acest fel și în aceste împrejurări și-a așezat Domnul locuința în templu, întreaga scenă - cu preoții îmbrăcați în alb și cu Domnul lor glorificat, într-un gând și un glas - fiind o prevestire a gloriei viitoare, când adevăratul Solomon va veni în templul Său și Se va înconjura cu un popor drept și binevoitor. Dar trebuie observat că aici găsim din nou locuirea lui Dumnezeu în Casa Sa, în mijlocul poporului pe care l-a ales. Diferența dintre templu și cort este arătată de contrastul dintre pustiu și țară; dintre caracterul pelerin al trecerii lui Israel prin pustiu și caracterul stabil al așezării lor în țară. Dar, în ambele împrejurări, Dumnezeu a avut locuința Lui, casa Lui. Dumnezeu a locuit în mijlocul lui Israel și a făcut aceasta, așa cum se poate vedea din nou din faptul că focul s-a coborât din cer ca răspuns la rugăciunea lui Solomon și a mistuit arderea-de-tot și jertfele, în baza răscumpărării prin lucrarea de jertfă a Domnului Isus. Aceasta n-ar fi fost posibil pe un alt temei; dar întrucât se întemeia pe parfumul plăcut al morții Domnului Isus, El putea, în ciuda a ceea ce era de fapt poporul, să locuiască în mijlocul lor, iar tot poporul, de partea lui, putea să vină la El cu jertfele rânduite, în felul și la timpul rânduit.

De acum înainte, Ierusalimul va fi unicul loc sfânt de pe pământ, unicul punct către care inima oricărui israelit adevărat se întorcea cu gânduri de adorare și de preamărire. „Cât de plăcute sunt

locașurile Tale, Doamne al oștirilor! Sufletul meu suspină și tânjește de dor după curțile Domnului; inima și carnea mea strigă către Dumnezeu cel viu!... Ferice de cei care locuiesc în Casa Ta! Căci ei tot mai pot să Te laude” (Psalmul 84). Și acolo, la reînceperea sărbătorilor, se aduna poporul. „Ierusalime, tu ești zidit ca o cetate făcută dintr-o bucată! Acolo se suie semințiile, semințiile Domnului, după legea lui Israel, ca să laude Numele Domnului” (Psalmul 122.3-4). Acolo erau duși toți întâii-născuți și prezentați Domnului (Luca 2.22-24) și tot acolo familiile poporului Său se adunau de trei ori pe an (Deuteronom 16). Ierusalimul deci, din cauza Casei lui Dumnezeu, era unicul loc al binecuvântării din întreaga lume și era un mare privilegiu să ți se permită să faci parte din adunarea care se strângea acolo din când în când, în supunere față de Cuvânt. „Să te bucuri înaintea Domnului Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeu tău, ca să locuiască Numele Lui acolo, tu, fiul tău și fiica ta, robul și roaba ta, levitul care va fi în cetățile tale și străinul, orfanul și văduva care vor fi în mijlocul tău” (Deuteronom 16.11).

3. Templul după întoarcerea din Babilon

Templul lui Solomon a durat până la distrugerea lui de către Nebucadnețar (2 Cronici 36); Ezechiel descrie plecarea gloriei Domnului din el, din cauza urâciunilor poporului Său, înainte de arderea lui de către caldeeni (Ezechiel 8-10). Timp de șaptezeci de ani, Ierusalimul a fost pustiit (2 Cronici 36.21; Daniel 9.2); și apoi, „în cel dintâi an al lui Cir, împăratul perșilor, ca să se împlinească Cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, Domnul a trezit duhul lui Cir, împăratul perșilor, care a pus să se facă prin viu grai și prin scris vestirea aceasta în toată împărăția lui: «Așa vorbește Cir, împăratul perșilor: Domnul, Dumnezeu cerurilor, mi-a dat toate împărățiile pământului și mi-a poruncit să-I zidesc o casă la Ierusalim în Iuda»” (Ezra 1.1-2). Conducerea, din cauza păcatului lui Iuda și a lui Israel, a fost acum transferată neamurilor și de aceea Dumnezeu a lucrat, în primă instanță, prin intermediul lui Cir. Cititorul va găsi în cartea Ezra toate detaliile întoarcerii unei rămășițe a semințiilor Iuda și Beniamin, cu preoți și leviți, ca răspuns la proclamația regelui.

Nu înainte de al doilea an de la întoarcerea lor, au început „să vegheze asupra lucrărilor Casei Domnului”. „Când au pus lucrătorii temeliile Templului Domnului, au așezat pe preoți în veșminte, cu trâmbițe, și pe leviți, fiii lui Asaf, cu chimvale, ca să-L laude pe Domnul, după rânduiala lui David, împăratul lui Israel. Cântau, mărind și laudând pe Domnul prin aceste cuvinte: «Căci este bun, îndurarea Lui pentru Israel ține în veac!», și tot poporul scotea mari strigăte de bucurie, laudând pe Domnul, pentru că puneau temeliile Casei Domnului. Dar mulți preoți și leviți și din capii de familii mai în vârstă, care văzuseră casa dintâi, plângeau tare, când se puneau sub ochii lor temeliile casei acesteia. Mulți alții își arătau bucuria prin strigăte, așa încât nu se putea deosebi glasul strigătelor de bucurie de glasul plânsurilor poporului; căci poporul scotea mari strigăte, al căror sunet se auzea de departe” (Ezra 3.10-13).

Ei Îl laudau pe Domnul cu chimvale, în timp ce preoții sunau din trâmbițele lor; acum, când se puneau temeliile, ei cântau același cântec care s-a cântat la sfințirea templului lui Solomon. Dar mulți plângeau - bătrânii care au fost martori oculari la splendoarea casei dintâi. Contrastul era într-adevăr mare. Aceea a fost construită în plină glorie a împărăției, într-un timp când împărăția era proeminentă - un timp de pace, de prosperitate și de binecuvântare, perioadă care simbolizează Împărăția lui Mesia, când toți regii se vor închina înaintea Lui și când toate neamurile Îi vor sluji. Aceasta a fost începută de o rămășiță slabă, în mijlocul dărâmurilor unui oraș odată glorios și pe care oamenii îl numeau desăvârșirea frumuseții, bucuria întregului pământ (Plângeri 2.15), fiind supuși unui împărat al neamurilor, depinzând de el, prin voia lui Dumnezeu, pentru permisiunea de a construi și înconjurați din toate părțile de adversari. Totuși ei au construit; și, în final, după multă necredință din partea lor, casa a fost terminată și ei „au făcut cu bucurie sfințirea acestei Case a lui Dumnezeu” (Ezra 6.16).

Această casă a luat locul aceleia pe care o construise Solomon. Totuși erau deosebiri importante. Nici norul, nici gloria Domnului nu au umplut această casă, ca în cazul cortului și a primului templu, și nici foc nu a coborât din cer ca să mistuie jertfele lor, ca în timpul lui Moise (Levitic 9.24) și al lui Solomon (2 Cronici 7.1). Prin acest fapt se poate face o paralelă interesantă între această rămășiță și Biserică. Toma a crezut când a văzut; dar Domnul anunță binecuvântarea acelor care vor crede fără să vadă (Ioan 20). Aceasta era poziția acestei rămășițe slabe, la fel ca poziția noastră. Că Dumnezeu a acceptat jertfele lor și a locuit în casa Lui era pentru ei doar o problemă de credință, bazată pe Cuvântul lui Dumnezeu, la fel cum, de exemplu, prezența Domnului Isus Hristos în mijlocul celor adunați în Numele Său este recunoscută numai printr-o credință născută și susținută prin Cuvântul Său (Matei 18).

Dar Domnul a privit această casă ca fiind în mod deplin casa Sa, astfel că El chiar a identificat-o cu aceea pe care o succeda. Vorbind prin Hagai, unul dintre profeții pe care i-a folosit ca să miște și să încurajeze poporul la construire, El a spus: „Slava acestei Case din urmă va fi mai mare decât a celei dintâi” (Hagai 2.9). În gândirea divină casa era unică, indiferent de condițiile exterioare, și era locuința lui Dumnezeu, ca și templul lui Solomon.

Această casă a existat până în timpul lui Irod cel Mare, care a reconstruit-o (deși nu avem nici o mențiune în Scriptură) la o scară de excepțională grandoare și splendoare și acesta era templul la care Iosif și Maria au adus Pruncul Mântuitor când L-au prezentat înaintea Domnului.

Și este de remarcat că acest templu construit de un rege străin, care, deși profesia religia iudaică, era, probabil, edomit de origine, a fost recunoscut de Domnul Însuși ca fiind casa Tatălui Său. Deși înconjurat și chiar umplut de corupție, era al Lui (Matei 21.12-13; Ioan 2.13-16) și, până la respingerea vădită a Sa de către poporul Său, El nu l-a abandonat. Apoi El a spus cuvintele: „Iată că vi se lasă casa pustie” (Matei 23.38); a plecat și a ieșit afară din templu. Cu răbdare și îndelungă suferință, Dumnezeu a fost îngăduitor cu poporul Său și cu corupția din casa Sa până când n-a mai existat nici un remediu; și atunci a abandonat-o, așa cum făcuse înainte cu templul lui Solomon. De partea Sa a fost judecată, amestecată cu îndurare și cu milă, exprimată iarăși și iarăși; de partea poporului Său, păcat și corupție, care și-au atins apogeul în respingerea și răstignirea Mântuitorului lor - Dumnezeu adevărat, care a binevoit de-a lungul a multe secole să-Și aibă locuința în mijlocul lor.

Aceasta încheie, până la zilele din timpul Împărăției de o mie de ani a păcii, perioada Casei lui Dumnezeu pe pământ; cu toate acestea, a fost numai o perioadă pregătitoare, înainte de împlinirea planului Său de a locui pe pământ într-un fel mult mai minunat.

4. Biserica

(Faptele Apostolilor 2)

Am urmărit istoria Casei lui Dumnezeu de la Exod până la încheierea dispensației mozaice. În timpul vieții Domnului Isus pe pământ au fost totuși anunțuri ale unei schimbări viitoare. Vorbind iudeilor, El le-a spus: „Stricați templul acesta și în trei zile îl voi ridica”. Și evanghelistul ne spune: „El le vorbea despre templul trupului Său” (Ioan 2.19, 21). El i-a spus lui Petru, de altfel, după mărturisirea lui că Isus era Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu, „ferice de tine, Simon, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și Eu îți spun: tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui” (Matei 16.16-18). Dacă trecem acum la ziua Cincizecimii, vom vedea că Dumnezeu a început atunci să locuiască pe pământ într-un fel nou și dublu: „În ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc. Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde stăteau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare dintre ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească” (Faptele Apostolilor 2.1-4).

Aceasta a avut loc conform făgăduinței exprese făcute de Domnul ucenicilor Săi: „Și iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu; dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus”. Și din nou: El „le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui, pe care, le-a zis El, ați auzit-o de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt” (Luca 24.49; Faptele Apostolilor 1.4-5). Duhul Sfânt a coborât atunci la Cincizecime după Cuvântul Domnului și efectul a fost că Dumnezeu Și-a zidit templul Său, prin Duhul, în fiecare credincios (1 Corinteni 6.19); și că El Și-a zidit lăcașul Său cu toți credincioșii împreună, așa cum scrie Pavel efesenilor, „voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un lăcaș al lui Dumnezeu, prin Duhul” (Efeseni 2.22).

Credincioșii erau acum, așa cum Domnul lor a fost în timpul vieții Sale pământești, Templul lui Dumnezeu și Casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului cel viu, acum formată. Acesta este adevărul cu care ne vom ocupa și, în acest scop, ne propunem să examinăm îndeaproape învățătura capitolului 2 din Faptele Apostolilor.

La modul general, în acest capitol sunt descrise trei lucruri: zidirea Casei lui Dumnezeu, modalitatea de intrare în Casa lui Dumnezeu și preocupările celor aflați înăuntru sau ale celor care o formează.

1. Zidirea casei lui Dumnezeu. Cu privire la templul lui Solomon citim: „Când s-a zidit casa, s-au întrebuițat pietre cioplite gata înainte de a fi aduse acolo, așa că nici ciocan, nici secure, nici o unealtă de fier nu s-au auzit în casă în timpul zidirii” (1 Împărați 6.7). Exact același lucru se poate vedea cu privire la Casa lui Dumnezeu care a fost zidită la Cincizecime. Ucenicii erau toți în același loc; și cine erau ei? Erau cei o sută douăzeci de ucenici menționați în capitolul precedent; toți (în afară de Iuda) erau pietre vii, care, prin harul lui Dumnezeu, au fost aduși într-o legătură răscumpărătoare cu Hristos și prin aceasta au fost făcuți părtași la viața veșnică. Și aceeași putere divină care i-a răscumpărat prin credința în Domnul Isus i-a adus în acea zi împreună și i-a așezat în liniște la locurile rânduite pentru ei pe piatra de temelie, pentru a forma, prin Duhul, lăcașul lui Dumnezeu pe pământ. Așa a fost zidită Casa. Hristos, după Cuvântul Său, a zidit Biserica Sa și a pregătit-o pentru Locuitorul ei divin.

Așa cum, la terminarea cortului de către Moise și, de asemenea, la terminarea templului de către Solomon, gloria Domnului a umplut casa lui Dumnezeu (Exod 40; 2 Cronici 5), tot astfel aici a venit deodată un sunet din cer ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde stăteau ei. Dumnezeu în mod vădit a intrat în posesia Casei care a fost ridicată în acea zi. Și alții puteau intra și, în adevăr, vor fi aduși înăuntru, ca să facă parte din Casă. („Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei care erau mântuiți” - versetul 47); dar Casa lui Dumnezeu era zidită. Apostolul putea, de aceea, să le spună și efesenilor: „Voi sunteți zidiți împreună ca să fiți un lăcaș al lui Dumnezeu prin Duhul” și corintenilor: „Voi sunteți Templul Dumnezeului cel viu”. Sub acest aspect, Casa lui Dumnezeu este privită întotdeauna ca fiind completă și totuși în continuu sunt aduși alți credincioși ca să-și ocupe locurile rânduite pentru ei în casă. Acest lucru va fi imediat înțeles dacă pentru un moment vom schimba termenii și vom folosi „Biserică” în loc de „Casă”.

Faptul că Domnul Însuși privea casa așa cum era zidită acum se vede din legătura care există între capitolele 2 și 3. La începutul capitolului 3 citim despre Petru și Ioan că se suiau împreună la templu la ceasul rugăciunii; dar Domnul le-a dat o lecție, cum ne dă și nouă, prin ceea ce li s-a întâmplat pe drum. Era un om, olog din naștere, care era adus și pus în fiecare zi la poarta templului (nu înăuntru), ca să ceară de milă de la cei care intrau în templu pentru rugăciune sau închinare. El a cerut milostenie de la Petru și Ioan, care, ca și mulți alții, tocmai intrau în templu. Duhul Domnului a folosit împrejurarea îndemnându-l pe Petru să-l vindece pe olog, ca o mărturie a puterii Hristosului înălțat și ca o învățătură pentru apostoli și pentru noi. Ologul a primit binecuvântarea în afara templului. Noua casă a lui Dumnezeu tocmai se formase și acum Duhul Sfânt confirmă că binecuvântarea este în afara vechii case și este legată de cea nouă, o lecție pe care Petru și Ioan poate nu au înțeles-o la momentul acela, dar care a fost scrisă pentru

edificarea tuturor acelor ai căror ochi au fost deschiși de Duhul lui Dumnezeu. Da, acolo, în Ierusalim, într-o zi de sărbătoare, fără nici un sunet de ciocan, de secure sau de altă unealtă de fier, în mijlocul unei generații necredincioase și în timp ce templul lui Irod era acolo înaintea ochilor lor - obiect al venerației inimilor lor carnale -, Adevăratul Solomon a zidit Biserica Sa din pietre prețioase, a căror strălucire și frumusețe putea fi apreciată numai de El, Piatra din capul unghiului, Cel care le-a așezat la locurile lor.

Este demn de remarcat că aici erau numai pietre vii, iar casa, în acest capitol, este zidită de Domnul Însuși (Faptele Apostolilor 2.47). Până acum, Trupul lui Hristos și Casa lui Dumnezeu au coexistat, deși revelația acestui adevăr era rezervată pentru o altă zi - când slujitorul desemnat pentru aceasta avea să fie chemat și calificat. Cu alte cuvinte, fiecare piatră a acestei zidiri era, de asemeni, un mădular al Trupului lui Hristos, deși acest lucru nu era încă înțeleș; pentru că în acea zi, inclusiv cele trei mii de suflete care s-au pocăit sub lucrarea puternică a Duhului Sfânt prin predica lui Petru au fost adăugate la numărul lor, după ce au fost convertite. Toți erau credincioși adevărați. Erau cei care au primit Cuvântul și care au fost botezați și erau dintre aceia pe care Domnul îi adăuga în fiecare zi la numărul lor. Acest lucru trebuie afirmat în mod clar și susținut cu fermitate.

2. Casa lui Dumnezeu fiind zidită, găsim foarte clar indicată modalitatea prin care sufletele erau adăugate la ea. Cu o simplă remarcă aș putea să clarific o problemă. Se afirmă deseori în grabă că Domnul aduce sufletele în Casa Lui în taină, și așa este. Altfel spus, dacă El convertește un suflet, acel suflet este prin aceasta adus în lăcașul Său de pe pământ. Dar numai pentru un moment, să schimbăm termenul „casă” cu „companie a credincioșilor”; compania credincioșilor are o existență foarte deosebită și separată în Faptele Apostolilor 2, formând Casa lui Dumnezeu, și atunci putem pune întrebarea: Poate un suflet care este născut din nou să fie adus prin aceasta în compania credincioșilor? Nu, el le poate fi lor necunoscut și, în acest caz, nu se poate spune că este unul de-al lor. Că Dumnezeu cunoaște pe fiecare în parte ca fiind credincios, aceasta este altceva; dar întrebarea este legată de lăcașul lui Dumnezeu pe pământ. Și, întrucât este pe pământ, există, așa cum vom vedea, o regulă stabilită, prin care acest lăcaș este format.

Să privim, în primul rând, la diferitele clase de oameni aduse înaintea noastră. Sunt cei o sută douăzeci, care au format în acea zi Biserica - Adunarea lui Dumnezeu. Sunt iudeii, care stăteau în jurul lor, „iudei, oameni cucernici din toate neamurile care sunt sub cer” (versetul 5), și cărora Petru le-a predicat după aceea. Și apoi cei cărora Petru li s-a adresat cu cuvintele: „Toți cei ce sunt departe acum”, un termen bine cunoscut în Scriptură, folosit pentru națiuni. Avem astfel o împărțire în trei categorii, pe care o face Duhul lui Dumnezeu: Biserica, iudeii și neamurile (1 Corinteni 10.32), o reprezentare a întregii lumi.

În legătură cu acest cerc interior sau această companie centrală, Biserica lui Dumnezeu, Petru, ridicându-se cu cei unsprezece, a dat mărturia lui în Hristos. Lucrările vădite ale Duhului - vădite chiar și pentru iudeii necredincioși - produceau nedumerire în mințile unora și deveneau pentru alții un motiv de batjocură și de dispreț. Atunci Petru, condus de Duhul Sfânt, s-a adresat mulțimii care se strânsese. În primul rând, el explică din Scripturi caracterul lucrărilor la care au fost martori (versetele 16-21); apoi Îl mărturisește pe Isus din Nazaret, „Om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți”. El le spune despre planul lui Dumnezeu cu privire la moartea Lui și despre răutatea de care au dat dovadă în răstignirea Lui, cât și despre învierea Lui, care a fost profetită în Scripturile lor și la care Petru și ceilalți au fost martori (versetele 22-32). Apoi încheie cu aceste cuvinte remarcabile: „Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți. Căci David nu s-a suit în ceruri, ci el singur zice: «Domnul a zis Domnului Meu: Șezi la dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale». Să știe bine, dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi” (versetele 33-36).

Aceasta era o mărturie deosebită. Isus din Nazaret, respins și răstignit de om, a fost ridicat din moarte, înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și făcut de El Domn și Hristos. Ce contrast între gândul lui Dumnezeu și gândul omului! Și ce ar putea să demonstreze mai clar vinovăția și condiția omului? În adevăr, crucea lui Hristos a scos totul la lumină și a vorbit nu numai despre ce era în inima lui Dumnezeu, ci și despre ce era în inima omului. Această mărturie a lui Petru a fost primită de conștiințele celor care au ascultat-o și, străpunși în inimi, au spus lui Petru și celorlalți apostoli: „Fraților, ce să facem?” „Pocăiți-vă”, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei care sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeu nostru” (versetele 37-39).

Acest răspuns al lui Petru dat acestor iudei pocăiți, necesită atenția noastră deosebită. Trebuia făcute două lucruri și, ca urmare a acestora, trebuia primite două binecuvântări. Ei trebuia să se pocăiască și să fie botezați în Numele lui Isus Hristos. Să presupunem pentru un moment că acești iudei s-au pocăit, în adevăr, dar că au refuzat să fie botezați în Numele lui Isus Hristos. Nu rezultă foarte clar din acest capitol că, într-un astfel de caz, oricare ar fi fost starea lor de inimă înaintea lui Dumnezeu și chiar dacă ar fi fost, în adevăr, născuți din nou, ei nu puteau fi primiți în compania credincioșilor care le stătea înaintea - că, altfel spus, ei nu puteau fi aduși în Casa lui Dumnezeu de pe pământ? Căci ce implica botezarea lor în Numele lui Isus Hristos? „Nu știți”, spune apostolul Pavel, „că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui?” (Romani 6:3). Trebuia deci nu numai să creadă mărturia privind moartea Lui, învierea și poziția Lui actuală la dreapta lui Dumnezeu, ci și să se identifice cu El în moartea Lui; astfel că, acceptând moartea pentru ei înșiși, puteau, prin aceasta, în mod simbolic, să fie separați de om și aduși pe terenul asocierii cu Hristos în moarte, ca de acum înainte să poată accepta starea de a fi morți cu Hristos față de această lume. Apostolul putea astfel să scrie colosenilor: „Dacă ați murit împreună cu Hristos,... de ce, ca și cum ați trăi încă în lume, vă supuneți la...?” (Coloseni 2.20).

Și această moarte cu Hristos este terenul creștin și, întrucât botezul este modalitatea cerută de divinitate de intrare pe acest teren, rezultă că nu există nici un alt drum spre Casa lui Dumnezeu de pe pământ. Era deci necesar ca acești iudei să se pocăiască și să fie botezați în Numele Domnului Isus. Prima este realizată de Duhul lui Dumnezeu, lucrând prin mărturia pe care au auzit-o; iar prin ultima au fost în mod public separați de națiunea care L-a răstignit pe Domnul Isus - din acel moment au încetat să mai fie iudei și au fost adăugați la numărul celor care erau urmașii Lui pe pământ; și aceștia formau Casa lui Dumnezeu.

În urma pocăinței și a botezului lor erau promise două binecuvântări. Prima era iertarea păcatelor și a doua era primirea Duhului Sfânt. Acestea două sunt legate între ele. Iertarea păcatelor, aici, este aceea pe care apostolii erau împuterniciți să o recunoască în urma pocăinței față de Dumnezeu și a credinței față de Domnul Isus Hristos. Prin practicarea acesteia și, fiind botezați în Numele lui Isus Hristos, iertarea de păcate nu era împlinită numai înaintea lui Dumnezeu, legată de El prin pocăință și credință, ci, de asemenea, era declarată cu autoritate de către slujitorii Săi (Ioan 20.23; Faptele Apostolilor 22.16). Apoi era darul Duhului Sfânt. Pretutindeni în Scriptură darul Duhului Sfânt este urmarea iertării de păcate. Curățiți prin sângele prețios al lui Hristos (cum se vede simbolic în sfințirea preoților și curățirea leprosului - Exod 29; Levitic 14), Dumnezeu îi pecetluiește pe cei astfel curățiți cu Duhul Sfânt (Faptele Apostolilor 10; Romani 5; 2 Corinteni 1; Efeseni 1).

Să ne reamintim ordinea divină prezentată aici. După pocăința față de Dumnezeu era botezul în Numele lui Isus Hristos; prin aceasta, cei botezați astfel erau scoși dintre iudeii care L-au respins pe Mesia al lor și erau adăugați la numărul celor care formau Casa lui Dumnezeu. Iertarea păcatelor le-a fost anunțată de către Dumnezeu și acum, în sfera unde locuiește Dumnezeu prin Duhul, ei înșiși au primit Duhul Sfânt; și apoi, ei nu erau numai o parte a Casei lui Dumnezeu, ci, așa cum îi vedem pe ucenici la începutul capitolului, ei erau zidiți împreună prin Duhul. Astfel cuvintele Domnului către ucenicii Săi s-au împlinit: „Și Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va da un alt

Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi” (Ioan 14.16-17). Era deci mai mult în harul bogat al lui Dumnezeu. „Căci”, a spus Petru, „făgăduința aceasta este pentru voi (iudeii) și pentru copiii voștri și pentru toți cei care sunt departe acum (națiunile - Efeseni 2.11-13), în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru”.

Biserica - locuința lui Dumnezeu - fiind zidită, darul harului este proclamat atât iudeilor cât și națiunilor și este descoperită calea pe care iudeii și neamurile, prin harul suveran al lui Dumnezeu, puteau să treacă din împrejurarea celor două cercuri exterioare - care existau în împărăția întinericului, unde domnea satan - în acea nouă sferă care se formase în acea zi și unde Duhul lui Dumnezeu lucra și locuia.

3. Atragem atenția acum, pe scurt, spre preocupările acelor care formau și locuiau în Casa lui Dumnezeu. Pentru aceasta vom adăuga un text din 1 Petru 2.5: „Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă și ca să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos”. În aceeași măsură în care Petru se preocupă cu preoția credincioșilor - noul ordin al preoților, care va înlocui pe pământ familia lui Aaron, o demnitate care este atașată acum de toți sfinții fără excepție - el este condus să accentueze și preocuparea lor cu jertfa de laudă. Nu mai sunt jertfe de tauri și de țapi, ci jertfe spirituale, potrivite acelor care se închină lui Dumnezeu în duh și în adevăr. Ei trebuia să ofere continuu jertfa de laudă către Dumnezeu, adică rodul buzelor lor, aducând mulțumiri Numelui Său. Laudă și adorare necurmată urmau să se audă în această nouă și spirituală locuință a lui Dumnezeu (1 Cronici 9.33).

Întorcându-ne la Faptele Apostolilor, găsim un alt aspect al slujbei sfinților: „Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni”. Ei perseverau în învățarea gândului și a vocii lui Dumnezeu, așa cum le erau comunicate de către slujitorii Săi (la vremea aceea nu exista nici una din cărțile Noului Testament) și, de acum, ei erau introduși în bucuria părtășiei cu apostolii (1 Ioan 1.3), în care acele suflete convertite de curând se bucurau că se găsesc.

Apoi se adunau în jurul Domnului la masa Sa pentru comemorarea morții Sale, acea moarte care era temelia tuturor binecuvântărilor în care au fost introduși; și tot împreună ei perseverau în adunare pentru curățirea inimilor lor în rugăciune către Dumnezeu. Acum, când privim acest frumos tablou al Casei lui Dumnezeu, al energiei Duhului Sfânt, producând constant laudă, rugăciune și ascultare de Cuvânt, putem să spunem, în limbajul psalmistului, dar cu un alt înțeles: „Cât de plăcute sunt locașurile Tale, Doamne al oștirilor!... Ferice de cei care locuiesc în Casa Ta! Căci ei tot mai pot să Te laude” (Psalmul 84).

5. Biserica construită de om

(1 Corinteni 3)

Această epistolă (către Corinteni) merită toată atenția, deoarece ocupă un loc important în prezentarea adevărului despre Biserica lui Dumnezeu. Așa cum întâlnim adesea în epistole, Duhul Sfânt folosește condiția sfinților ca un prilej pentru dezvăluirea unui nou aspect privitor la Biserică. Sfinții din Corint erau lumești și, din această cauză, apostolul nu putea să slujească adevărul așa cum ar fi dorit, ci era silit, din cauza stării lor, să-i hrănească cu lapte și nu cu carne (versetele 1-2). Caracterul lor vădit „lumesc” consta în formarea de școli de opinie în adunare, în existența unor „diviziuni”, sfinții aderând la învățătorii lor favoriți, aleși de ei, unii alegându-l pe Pavel, alții pe Petru, alții pe Apolo și alții încercând chiar să utilizeze Numele lui Hristos și să-i refuze pe slujitorii pe care El i-a trimis.

Apostolul folosește prilejul de a arăta adevărata lor poziție, atât a slujitorilor cât și a sfinților, unii față de alții și față de Domnul. „Cine este Pavel?”, exclamă el, „și cine este Apolo? Niște slujitori ai lui Dumnezeu prin care ați crezut; și fiecare, după puterea dată lui de Domnul. Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească: așa că nici cel care sădește, nici cel care udă nu sunt nimic; ci Dumnezeu care face să crească”. Era intolerabil pentru Pavel - o inimă sfâșiată de durere - ca numele unui slujitor, oricât de eminent, să se interpună între Domnul și poporul Său. Căci ce erau lucrătorii? Oameni ai lui Dumnezeu, lucrând în unitate și în părtășie, toți aparținând lui Dumnezeu. Apostolul nu voia să spună că slujitorii lui Dumnezeu erau lucrători în părtășie unul cu altul, ci că ei aparțineau lui Dumnezeu și de aceea erau lucrători în părtășie. Și ce erau sfinții? „Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu” (versetul 9). Slujitorii erau lucrătorii lui Dumnezeu, sfinții erau clădirea lui Dumnezeu - Dumnezeu, în harul Său, era astfel totul, slujitorii și sfinții deopotrivă îi datorau Lui totul. Toate lucrurile erau ale Lui și El singur trebuia să fie mărit, fie de sfinți, fie de slujitori.

Mergând mai departe, apostolul arată răspunderea lucrătorilor lui Dumnezeu față de lucrarea încredințată lor. El spune: „După harul lui Dumnezeu, care mi-a fost dat, eu, ca un meșter zidar înțelept, am pus temelia și un altul clădește deasupra. Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Isus Hristos” (versetele 10-11). Două lucruri vor atrage imediat atenția cititorului, fiind în contrast cu ce s-a arătat într-un capitol anterior. Primul, că apostolul vorbește de el însuși și de alții care clădesc deasupra. Acesta este un lucru foarte diferit de cel conținut în cuvintele Domnului adresate lui Petru: „pe această piatră voi zidi Biserica Mea”. Aceasta este diferența care explică cele două aspecte ale Casei lui Dumnezeu. Lucrarea Domnului Isus de clădire a Bisericii Sale este perfectă.

El însuși fiind în moartea și în învierea Sa, Fiul Dumnezeului cel viu (declarat a fi Fiul lui Dumnezeu cu putere, prin Duhul Sfânt, prin învierea din morți), temelia, fiecare piatră pe care El o așază pe ea, ca și Petru însuși, trebuie să fie o piatră vie. Dar, așa cum ne învață 1 Corinteni, tot El încredințează lucrarea de zidire slujitorilor Săi și îi menține responsabili de caracterul lucrării lor. Pavel poate astfel să spună: „Eu am pus temelia” - căci el a fost primul care a vestit evanghelia în Corint și astfel a fost mijlocul de formare al Adunării lui Dumnezeu în acel oraș (Faptele Apostolilor 18). El a pus temelia ca un meșter zidar înțelept și el îi înștiințează pe alții cu privire la maniera în care ei pot să clădească deasupra, amintindu-le în acest fel responsabilitatea lor față de Domnul pentru caracterul lucrării lor. Privind mai îndeaproape detaliile acestei epistole, aflăm că sunt sau pot fi trei categorii de ziditori și că lucrarea lor va fi testată într-o zi.

Apostolul spune: „Iar dacă clădește cineva pe această temelie aur, argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua Domnului o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc. Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia. Dacă lucrarea zidită de cineva pe temelia aceea rămâne în picioare, el va primi o răsplată. Dacă lucrarea lui va fi arsă, își va pierde răsplata. Cât despre el, va fi mântuit, dar ca prin foc. Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu: căci Templul lui Dumnezeu este sfânt; și așa sunteți voi” (versetele 12-17). Există deci: un bun lucrător și lucrarea lui bună, care primește o răsplată; un lucrător care este mântuit el însuși, dar a cărui lucrare este rea și de aceea este arsă în foc și care, drept consecință, își va pierde răsplata; și, în sfârșit, un lucrător rău și lucrarea lui rea și amândoi vor fi nimiciți.

Ce se înțelege prin „lucrări” sau „clădire” reiese foarte clar din context, înseamnă să pui lemn, fân sau trestie pe temelie, în loc de aur, argint sau pietre scumpe; adică să aduci în Adunarea lui Dumnezeu suflete care nu au viața divină. Aceasta se poate face în două moduri: prin vestirea unor doctrine false, care distrug adevărurile creștine, lăsând deoparte, de exemplu, necesitatea nașterii din nou sau nevoia curățirii prin sângele prețios al lui Hristos, astfel că oamenii firești, care nu au Duhul, sunt introduși în Biserică ca rezultat al unei asemenea învățături; sau se poate

face prin aducerea în mod deschis în adunare a acelor care nu sunt mântuiți prin credința în Domnul Isus, incluzându-i în Biserica lui Dumnezeu pe oamenii care nu pot să facă parte din ea. Este posibil și un al treilea caz: lucrătorul să fie înșelat cu privire la adevăratul caracter al acelor pe care i-a introdus. În unul sau în toate aceste moduri, lucrătorul poate să nu se achite de răspunderea lui față de Hristos în ceea ce privește caracterul zidirii lui.

Lucrătorul poate, aparent, în afară sau pentru ochii oamenilor, să fie un ziditor prosper și plin de succes, în timp ce, în realitate, îngrămădește deasupra temeliei lemn, fân, trestie, care cu siguranță vor fi distruse în viitor. Sigur că toți ar trebui să-și dea seama ce lucru solemn este să fii angajat în zidirea Bisericii lui Dumnezeu și în același timp să învețe că felul sau caracterul lucrării făcute este cu mult mai important decât extinderea ei. La fel cum, în pilda talanților, credincioșia și nu succesul capătă lauda Domnului, tot astfel aici, natura, și nu cantitatea lucrării, va fi răsplătită.

Acum, pentru că am arătat caracterele diferite ale zidirii, următorul lucru care se observă este că dezvoltarea caracterului lucrării va fi făcută într-o zi viitoare sau „în ziua Domnului”, termen care semnifică apariția Domnului. Indiferent ce fel de zidire continuă să facă slujitorii Săi, toate continuă până la focul (simbol al sfințeniei lui Dumnezeu aplicată în judecată) care încearcă orice lucrare a omului. Putem judeca sau crede că anumiți ziditori își fac rău lucrarea; dar cine suntem noi, ca să judecăm pe slujitorii altui om? Ei stau sau cad în fața Stăpânului lor. Pe lângă faptul că noi nu suntem judecători, nu putem observa adevărata natură a unei lucrări. Putem testa metodele folosite, prin Cuvântul lui Dumnezeu, dar în ceea ce privește lucrarea în sine, Unul singur are discernământul necesar, cunoștința infailibilă și etalonul perfect pentru a înlătura orice posibilă greșeală; și El este Acel Unul pe care Ioan L-a văzut în Apocalipsa „îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare și încins la piept cu un brâu de aur. Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada; ochii Lui erau ca para focului; picioarele Lui erau ca arama aprinsă și arsă într-un cuptor; și glasul Lui era ca vuietul unor ape mari. În mâna dreaptă ținea șapte stele. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri și fața Lui era ca soarele când strălucește în toată puterea lui” (Apocalipsa 1.13-16). Deci în „ziua descoperirii”, orice lucrare va fi trecută prin foc și va fi apreciată, după ce Domnul Însuși va aplica asupra ei etalonul perfect al focului. Știind aceasta, în capitolul imediat următor, Pavel le va spune corintenilor că prea puțin îi păsa dacă va fi judecat de ei sau de oameni, reamintindu-le că el nu se poate judeca drept nici pe sine însuși, că Domnul este Judecătorul și că nimic nu poate fi estimat corect până la venirea Domnului, „care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric și va descoperi gândurile inimilor” (1 Corinteni 4).

În legătură cu adevărul că toată lucrarea slujitorilor Domnului va fi lăsată spre judecată până la venirea Lui, mai trebuie amintit un principiu important și anume că Domnul, în acest timp, este îngăduitor cu lucrarea slujitorilor Săi. Nu vrem să spunem prin aceasta că El o aprobă, ci că, întrucât timpul judecății nu a sosit încă, El îngăduie ca lucrarea să rămână și nu se pronunță asupra caracterului ei. Astfel, dacă unele suflete sunt aduse în mod greșit în Casa lui Dumnezeu, El îi tratează după mărturisirea lor și îi face răspunzători față de terenul pe care se află. Epistolele confirmă peste tot această afirmație.

Luați de exemplu 1 Corinteni 10. Pavel le amintește sfinților că „părinții noștri toți au fost sub nor, toți au trecut prin mare, toți au fost botezați în nor și în mare, pentru Moise; toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei; și stâncă era Hristos. Totuși cei mai mulți dintre ei n-au fost plăcuți lui Dumnezeu, căci au pierit în pustie” (versetele 1-5).

Ce urmărea apostolul prin citarea acestor fapte din istoria lui Israel? Dorea să aplice învățătura pe care o dau aceste fapte Bisericii lui Dumnezeu din Corint și tuturor celor care cheamă în orice loc Numele lui Isus Hristos, Domnul nostru, ca Domn al lor și al nostru (versetele 1-2). El accentuează faptul că aceste lucruri s-au întâmplat lui Israel ca să fie exemple pentru credincioșii din toate timpurile; și de aici el îi avertizează pe sfinți de pericolul lor - pericolul poftelor după lucruri rele, pericolul ispitirii lui Hristos, al cârtirii etc.

În epistole întâlnim adesea aceeași lecție. Citim în Coloseni 1: „Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și faptele voastre rele, El v-a împăcat acum,... dacă rămâneți și mai departe întemeiați și neclintiți în credință”. Aceasta nu înseamnă că împăcarea depinde de perseverența noastră în credință; ci, mai degrabă, că, dacă rămânem în credință, vom dovedi (nu lui Dumnezeu, pentru că El cunoaște inimile) că suntem credincioși adevărați și, dacă suntem credincioși autentici, și nu simpli profesanți, atunci suntem împăcați. Aceste texte și altele dovedesc din plin că Dumnezeu acceptă totul de pe terenul pe care ei sunt așezați. Dacă au fost aduși pe terenul creștinătății, asociați cu Hristos în moartea Sa, ei sunt considerați creștini, au răspunderea de a umbla ca niște creștini și sunt preveniți cu privire la consecințele păcatului, ale depărtării de Dumnezeu cel viu, așa cum au fost copiii lui Israel în pustie (Evrei 3 și 4).

Dumnezeu nu le spune: „Voi sunteți numai adepți, înșelându-vă pe voi înșivă și pe alții”, ci îi întâmpină acolo unde sunt, le oferă prin Cuvântul Său teste cu care să poată mai ușor să-și descopere adevărata lor condiție, îi previne asupra obligațiilor la care se expun prin faptul că au fost numărați la poporul Său; dar darea pe față și judecata le amână până în „ziua aceea”. Aceasta nu înseamnă că El, în suveranitatea Lui, nu îi judecă acum. El îi judecă, pentru că judecata începe cu Casa lui Dumnezeu, dar judecata publică înaintea tuturor este amânată până la venirea Domnului.

O altă dovadă a principiului enunțat mai sus o găsim în atitudinea Domnului în timpul vieții Sale, în drumul Său spre templul din Ierusalim. Iudeii l-au profanat în multe feluri, făcând din el o casă de negustorie (Ioan 2) și o peșteră de tâlhari (Matei 21), dar El încă îl mai numea Casa Tatălui Său; și a continuat să îl numească astfel, până când, în final, judecându-l, a spus: „Iată că vi se lasă casa pustie; căci vă spun că de acum încolo nu Mă veți mai vedea, până când veți zice: Binecuvântat este Cel care vine în Numele Domnului!” (Matei 23:38-39). Și imediat citim că „Isus a ieșit și a plecat din templu”. Până în acel moment, în ciuda creșterii abuzurilor și a corupțiilor din jurul Lui, El a fost îngăduitor cu poporul Lui și a privit templul ca fiind casa Tatălui Său; dar acum, după ce a judecat și templul și poporul, casa a fost părăsită prin plecarea Lui din ea. În același fel, oricare ar fi necredința slujitorilor Săi și oricum ar corupe ei templul lui Dumnezeu, El așteaptă, în îndelunga Sa răbdare și îndurare, până va pronunța judecata Sa asupra lor; și, la fel ca în cazul templului iudaic, El încă îi tratează ca fiind casa lui Dumnezeu pe pământ.

Concluzionăm astfel, pe baza învățaturii acestei epistole, că în casa lui Dumnezeu sunt incluși, sub acest aspect mai larg, toți cei care au fost aduși pe terenul creștinismului, nu numai pietrele vii ca în 1 Petru 2, ci, de asemenea, și toți aceia pe care slujitorii Domnului, în responsabilitatea lor individuală ca zidari, i-au introdus, fie credincioși, fie numai adepți. Având Cuvântul Domnului în mâinile noastre putem fi tentați să refuzăm lucrarea unuia sau a altui slujitor, socotind-o fără valoare; dar toți trebuie să ne amintim că nu noi suntem judecătorii, că Domnul, la vremea Lui, va da la iveală orice lucrare a omului, de orice fel, și că, între timp, noi nu trebuie să refuzăm ceea ce Domnul nu respinge - trebuie să cunoaștem și acest aspect al casei lui Dumnezeu pe pământ.

Răscumpărarea nu este asigurată, cum ne arată această epistolă, prin faptul că suntem în casa lui Dumnezeu. Lemn, fân, trestie există acolo la un loc cu aurul, argintul și pietrele prețioase. Și, mai ales, nu trebuie să uităm că fiecare parte a casei va fi trecută prin foc. Este, de aceea, un lucru solemn, din perspectiva responsabilității prezente cât și a judecății viitoare, să fii înăuntru, în casa lui Dumnezeu. Este un mare privilegiu să fii în sfera reședinței și a acțiunii Duhului Sfânt; dar acest privilegiu foarte mare, neglijat și disprețuit, devine un teren al judecății în viitor.

Creștinătatea - care prin toate scopurile ei practice exprimă extinderea casei lui Dumnezeu - va fi din această cauză scena unor judecăți fără egal. Măsura de lumină este măsura de responsabilitate și istoria Babilonului din Apocalipsa dezvăluie caracterul îngrozitoarelor judecăți care vor cădea asupra unei biserici fără Hristos, asupra aceleia care încă mai pretinde a fi Biserica, dar din care Duhul Sfânt a plecat de mult și pe care Hristos a vărsat-o demult din gura Sa. Judecata de care se vorbește aici, totuși, este mai ales aceea a ziditorilor.

Acela a cărui lucrare rămâne primește o răsplată. Chemat și calificat prin har pentru slujirea Lui și susținut, în adevăr, în această slujbă prin puterea și harul divin, același har îl răsplătește pentru lucrarea făcută cu credincioșie (vezi pentru principiu Matei 25.14; Luca 19.12; Efeseni 2.10).

Acela a cărui lucrare nu rezistă încercării prin focul sfânt și se consumă ca lemnul, fânul și trestia este salvat ca persoană, dar ca prin foc, și își pierde răsplata. El a apucat pe un drum greșit, deși este un credincios adevărat; rătăcind datorită gândurilor și raționamentelor omenești și lucrând după metodele omenești, firești, a pierdut din vedere adevăratul caracter al casei lui Dumnezeu și astfel toată slujba i-a fost în zadar și nu numai că este socotită ca fără valoare, dar și atrage după sine focul mistuitor al judecății. Slujitorul își pierde astfel răsplata; el nu numai că nu primește nici o răsplată, dar va vedea că toate energiile vieții lui de mărturie, de lucrare pentru Domnul, au fost orientate greșit și în opoziție cu gândul Domnului Său.

Al treilea caz este și mai trist: este cel al unui slujitor rău care corupe templul lui Dumnezeu. El a luat locul unui ziditor și a lucrat, poate chiar serios, după gândurile sale proprii; dar, prin predica lui, a corupt creștinismul, negând doctrinele lui fundamentale și adaptându-l după gusturile omului natural. El însuși nemântuit, ar putea fi un învățător înțelept, un om al progresului și al intelectului, unul care a zguduit tradițiile și superstițiile vremurilor trecute și care a știut să pună de acord învățăturile Bibliei cu speculațiile științei și ale filosofiei; un om cu un spirit deschis și atotcuprinzător, care are grijă de toți oamenii, într-un teritoriu ca acesta, al creștinilor, negând deosebirea dintre cel mântuit și cel nemântuit, aducându-i pe toți deopotrivă în sânul Bisericii. Dar timpul judecății va veni, în cele din urmă, și lucrarea lui va fi cercetată, însă nu în lumina rațiunii și a concepțiilor umane, ci în aceea a focului sfințeniei lui Dumnezeu. Și care va fi rezultatul? Nu vor fi mistuite doar lemnul, fânul și trestia pe care un astfel de lucrător le-a pus pe temelia casei lui Dumnezeu, ci și el însuși va fi nimic, deoarece a stricat templul lui Dumnezeu.

Ce avertisment pentru învățătorii creștinismului, ca și pentru toți aceia care își iau o slujbă legată de Biserica lui Dumnezeu! Fie ca toți aceștia să-și pună pe inimă și să caute, înainte de timpul când orice lucrare a omului va fi dată pe față, să facă o estimare reală a slujbei lor în lumina prezenței lui Dumnezeu și a Cuvântului Său! Două observații trebuie făcute: prima ca un avertisment și a doua ca o călăuzire. Greșeala fundamentală a creștinilor de nume sau a creștinismului instituționalizat, ca și a unei părți a bisericii și a preoției, dacă nu chiar intrinsecă principiului tuturor bisericilor statale, constă în atribuirea numelui de „casă a lui Dumnezeu” clădirii ridicate de om, nume care aparține de fapt numai Bisericii zidite de Hristos Însuși.

Biserica pe care o zidește Hristos este indestructibilă; porțile iadului nu o vor birui. Nu este ca biserica instituționalizată, asupra căreia „într-o singură zi vor veni urgiile ei: moartea, tânguirea și foametea. Și va fi arsă de tot în foc, pentru că Domnul Dumnezeu, care a judecat-o, este tare” (Apocalipsa 18.8). De aceea este întotdeauna necesar, când vorbim despre Biserica lui Dumnezeu, să facem o distincție clară între cele două aspecte prezentate în Scriptură.

În al doilea rând, găsim în 2 Timotei îndrumarea necesară pentru trecerea și călăuzirea noastră prin mijlocul tuturor corupțiilor pe care omul le-a adus în casa lui Dumnezeu. Pavel spune: „Totuși, temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: „Domnul cunoaște pe cei care sunt ai Lui”; și: „oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de fărădelege!” Într-o casă mare nu sunt numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și de pământ; unele sunt pentru o întrebuințare de cinste, iar altele pentru o întrebuințare de ocară. Deci, dacă cineva se curățește de acestea, va fi un vas de cinste, sfințit, folositor Stăpânului său, destoinic pentru orice lucrare bună. Fugi de poftele tinereții și urmărește dreptatea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei care-L cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată” (2 Timotei 2.19-22).

Omul poate să pună materiale fără valoare pe temelie, dar nu poate strica temelia. El poate să nu facă distincția între mântuit și nemântuit, dar Domnul nu poate fi înșelat, El îi cunoaște pe cei care sunt ai Lui; și responsabilitatea fiecărui om care cheamă Numele Domnului, în timp ce așteaptă ziua în care totul va fi dat la iveală, este să se depărteze de fărădelege. Apostolul ne mai

amintește că, prin activitatea învățăturilor de doctrine false (versetele 16-18), Biserica, în prezentarea ei exterioară față de lume, a ajuns ca o casă mare care conține atât vase bune cât și vase fără valoare. Slujitorii Domnului trebuie să fie curățiți ei înșiși de vasele de ocară, ca să fie destoinici pentru slujirea Domnului. Mai mult, ei trebuie să fugă de poftele tinereții. Cu alte cuvinte, trebuie să se separe atât de răul spiritual cât și de răul moral; și trebuie să se preocupe în mod practic cu orice har sau virtute creștină, împreună cu aceia care-L cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată. Aceasta este calea pentru sfinți în mijlocul corupției crescânde și atotprezente în această zi rea. Fie ca Domnul să dea din ce în ce mai multă înțelepciune poporului Său iubit, ca să o discearnă, și putere, ca să umble pe ea, spre gloria Numelui Său sfânt!

6. Forma finală a Bisericii

(Efeseni 2.19-22; Apocalipsa 21.2-3)

Forma finală a Bisericii, de casă a lui Dumnezeu pe pământ, este cea prezentată în aceste texte, adică aceea de templu. Din 1 Corinteni 6 aflăm că trupul credinciosului este templul Duhului Sfânt și din 2 Corinteni 6, că toți credincioșii, împreună, sunt templul Dumnezeului cel viu; dar templul din Efeseni 2 diferă de acestea prin aceea că nu este încă complet. Apostolul spune că sfinții sunt „zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Și, prin El, și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un lăcaș al lui Dumnezeu, prin Duhul”. Astfel, ei erau zidiți împreună ca un lăcaș al lui Dumnezeu, dar templul era în procesul construcției - el creștea. Aceasta arată foarte clar că templul, sub acest aspect, îi include pe toți sfinții lui Dumnezeu din această dispensațiune, începând din ziua Cincizecimii până la întoarcerea Domnului, în timp ce Casa (lăcașul lui Dumnezeu) este privită ca fiind completă în orice timp. Și așa este, în adevăr, dacă ne referim la ea ca Trup al lui Hristos.

În Efeseni 1.22-23 citim că Dumnezeu a pus totul sub picioarele Hristosului înălțat și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui care împlinește totul în toți. În alte texte, unde este menționat Trupul lui Hristos, el este compus din toți credincioșii existenți la un moment dat; dar, în acest loc, el îi cuprinde pe toți sfinții dispensației - Biserica, în totalitatea și plinătatea ei. Templul care crește ne amintește deci că Hristos zidește încă Biserica Sa și că El va continua să zidească până când timpul răbdării Sale va lua sfârșit, moment când Se va ridica de pe locul Său, și, sfârșind lucrarea de ziditor, Își va lua Mireasa și o va prezenta înaintea Lui ca o Biserică glorioasă, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană.

În Apocalipsa 21 găsim aceleași două aspecte: Biserica, Mireasă a lui Hristos și Cort (nu templu) al lui Dumnezeu. „Și eu am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă, împodobită pentru soțul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: «Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor»” (versetele 2-3).

Primul cer și primul pământ pieriseră și un nou cer și un nou pământ au fost create la Cuvântul lui Dumnezeu; o scenă în care dreptatea poate locui etern. Noua creație, într-un cuvânt, interioară și exterioară, a fost desăvârșită. Biserica, mireasa, soția Mielului, care s-a unit cu El în ceruri, în bucuria perfectă a intimității dragostei Sale, coboară acum pe noul pământ și, în legătură cu aceasta, este făcută declarația: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii!” Pe pământ a fost lăcașul Său prin Duhul și acum, completat ca templu, a devenit Cortul Său pentru eternitate, un privilegiu special de care sfinții altor dispensații - „oamenii” acestei Scripturi, deși binecuvântați în mod deplin și perfect - nu vor avea parte. Ei înconjoară cortul și Dumnezeu va locui astfel cu ei și ei se vor bucura de părtășia cu El ca popor al Lui; El va fi cu ei în mod vădit și va fi Dumnezeul lor.

S-ar putea ridica o întrebare cu privire la semnificația diferitelor apelative pe care le-am folosit - casă, templu și cort.

Termenul „casă” conduce la imaginea unui loc pentru locuit. Biserica, ca și casă a lui Dumnezeu, este astfel locuința Lui, pe pământ, așa cum nu a putut fi evocată prea frecvent.

Gândul legat de „templu”, în cele trei locuri unde se găsește (1 Corinteni 3; 6; 2 Corinteni 6), este acela de sfințenie; de exemplu, „Templul lui Dumnezeu este sfânt și așa sunteți și voi”. Dar ceea ce constituie sfințenia templului este prezența divină și apoi, împreună cu aceasta, poate fi asociat un alt gând și anume: ce i se cuvine Aceluia căruia Îi aparține templul.

Dumnezeu, care locuiește templul, este sfânt și aceia care formează templul trebuie să fie sfinți: „Sfințenia este podoaba Casei Tale, Doamne, pentru tot timpul” (Psalmul 93.5). Și din nou: „Adorați pe Domnul în frumusețea sfințeniei”. Apoi există un motiv special în Apocalipsa 21. Limbajul folosit ne dă cheia. În Levitic 26.11-12 citim: „Îmi voi așeza locașul Meu în mijlocul vostru și sufletul Meu nu vă va urî. Voi umbla în mijlocul vostru, Eu voi fi Dumnezeuul vostru și voi veți fi poporul Meu”. Aceasta a fost dorința inimii lui Dumnezeu - o dorință care pentru moment este zădărnicită de păcatul și nelegiuirea poporului Său. Astfel El „a părăsit locuința Lui din Silo, cortul în care locuia între oameni. Și-a dat slava pradă robiei și măreția Lui în mâinile vrăjmașului” (Psalmul 78.60-61). După ce Solomon a construit templul, Domnul a vorbit prin Ieremia despre el: „Atunci voi face Casei acesteia ca lui Silo și voi face din cetatea aceasta o pricină de blestem pentru toate neamurile pământului” (capitolul 26.6). Domnul a fost credincios Cuvântului Său, dar „ei și-au bătut joc de trimișii lui Dumnezeu, I-au nesocotit cuvintele și au râs de prorocii Lui, până când mânia Domnului împotriva poporului Său a ajuns fără leac. Atunci Domnul a făcut să se suie împotriva lor împăratul haldeilor și a ucis cu sabia pe tinerii lor în casa locașului lor cel sfânt. N-a cruțat nici pe tânăr, nici pe tânără, nici pe bătrân, nici pe omul gârbov sub povara perilor albi, ci a dat totul în mâna lui. Au ars Casa lui Dumnezeu” (2 Cronici 36.16-19).

După șaptezeci de ani, rămășița care s-a întors din Babilon a construit din nou Casa Domnului; dar, când El a venit pe neașteptate la Templul Său (Maleahi 3.1), poporul Său L-a respins și L-a răstignit și, în final, acest templu, împreună cu Ierusalimul, au fost distruse de romani. Dumnezeu nu a putut să locuiască în mijlocul poporului Său, așa cum ar fi dorit.

Profetul Ezechiel, vorbind despre o vreme viitoare, când Israel se va întoarce în țara lui și când adevăratul David va fi împărat peste ei, ne transmite acest mesaj: „Locuința Mea va fi între ei; Eu voi fi Dumnezeuul lor, ei vor fi poporul Meu” (37.27); și această promisiune s-a împlinit numai parțial. Este evident astfel că termenul „cort” din Apocalipsa 21 se referă la aceste texte; de fapt, prima expresie vizibilă a gândului lui Dumnezeu de a avea o locuință eternă a Lui, în mijlocul poporului Său, o vedem în tabăra lui Israel; cortul Lui din pustiu, înconjurat de cele douăsprezece seminții, era un simbol și o profecie, iar locuința mileniului, deși mai aproape de perfecțiune, va deveni de asemenea un simbol al cortului Său perfect din eternitate.

Scena din Apocalipsa 21 reprezintă împlinirea planurilor eterne de îndurare ale lui Dumnezeu și de aici, rezultatul deplin al eficacității prețiosului sânge al lui Hristos. Ioan Botezătorul L-a prezentat pe Domnul nostru ca fiind Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii; și aici aflăm că lucrarea a fost făcută. Astfel citim: „El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut”. Păcatul fiind înlăturat, moartea, fructul amar, cu toate durerile ei, a dispărut; și astfel Dumnezeu a șters pentru totdeauna lacrimile poporului Său. O altă consecință este aceea că El poate acum să locuiască în această stare perfectă în mijlocul răscumpăraților. El este acum totul și în toți; El Însuși, în tot ceea ce este, ca Tată, ca Fiu și ca Duh Sfânt, umple scena, fiind sursa eternă a fericirii veșnice a sfinților Săi glorificați. Așa arată revelația finală a Bisericii ca locuință a lui Dumnezeu. Dar, în timpul celor o mie de ani, după ce Biserica va fi răpită în nori ca să-L întâmpine pe Domnul în văzduh, Dumnezeu va locui încă o dată pe pământ. Templul va fi reconstruit întâi în necredință și nu va fi locuit de Domnul (Isaia 66.1-6); dar va fi înlocuit cu unul construit după porunci divine și în conformitate cu măsurătorile divine (Ezechiel 40-42). La

acesta Se întoarce Dumnezeu, așa cum se arată în viziunea profetului: „Și iată că slava Dumnezeului lui Israel venea de la răsărit. Glasul Său era ca urlatul unor ape mari și pământul strălucea de slava Sa. Vedenia aceasta semăna cu aceea pe care o avusesem când venisem să nimicesc cetatea; și vedeniile acestea semănau cu aceea pe care o avusesem lângă râul Chebar. Și am căzut cu fața la pământ. Slava Domnului a intrat în Casă pe poarta dinspre răsărit. Atunci Duhul m-a răpit și m-a dus în curtea dinăuntru. Și Casa era plină de slava Domnului!” (comparați Exod 40.35; 2 Cronici 5.14; Faptele Apostolilor 2.2). „Am auzit pe cineva vorbindu-mi din Casă și un om stătea lângă mine. El mi-a zis: «Fiul omului, acesta este locul scaunului Meu de domnie, locul unde voi pune talpa picioarelor Mele; aici voi locui veșnic în mijlocul copiilor lui Israel! Casa lui Israel și împărații lor nu-Mi vor mai pângări Numele Meu cel sfânt!»” (Ezechiel 43.2-7; vezi și capitolele 44, 45). Vedem astfel că Dumnezeu a avut și va avea locuința Lui pe pământ, în orice epocă sau dispensație, pe temeiul răscumpărării.

După ce Și-a scos poporul Său din Egipt, El a vorbit lui Moise, spunând: „Să-Mi faci un locaș sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exod 25.8). De atunci încolo, El a continuat să locuiască pe pământ. Templul a luat locul cortului, Biserica a înlocuit templul, templul va fi încă o dată reconstruit în mileniu și, în final, după ce lucrurile dintâi vor pieri și după ce toate planurile lui Dumnezeu vor fi împlinite, Biserica va apărea pe noul pământ ca și cortul lui Dumnezeu.

Același gând este exprimat prin „Casă” în toate dispensațiile; și anume, bucuria lui Dumnezeu de a fi înconjurat de poporul Său răscumpărat și plăcerea Lui de a fi sursa bucuriei lor și obiectul adorării și al laudei lor.

Locașurile Sale pe pământ nu sunt decât anticipări ale Casei Lui perfecte din starea eternă - ale aceluia templu care crește chiar de acum în liniște, așezând piatră după piatră la locul stabilit, pe temelia vie, și care, atunci când va fi gata, după încheierea tuturor dispensațiilor pământești, va deveni cortul Său în eternitate.